

Khúc hát của người chưa từng sinh ra

Ở một ngôi làng ven biển tên là Asaura, có một cậu thiếu niên tên Ren sống cùng bà ngoại. Mẹ cậu mất khi sinh, cha thì không rõ tung tích. Ren lớn lên cùng biển, cùng những câu chuyện cổ tích bà hay kể mỗi chiều: về những linh hồn sống trong sóng nước, về những người có thể nghe được tiếng của biển và lưu giữ ký ức người đã khuất trong những con sò trắng muốt.

Ren không tin những chuyện ấy, nhưng vẫn giữ thói quen mỗi sáng đến bờ biển nhặt vỏ sò. Một lần, cậu nhặt được một chiếc vỏ lạ có hình xoắn kép, ẩn bên trong là tiếng thì thầm rất khẽ, giống như tiếng một cô gái đang hát.

Từ ngày ấy, Ren bắt đầu mơ về một cô gái tên Aoi, sống trong một căn phòng gỗ cũ nát giữa rừng. Mỗi giấc mơ đều thật như thực. Aoi có đôi mắt xám tro, hay ngời thêu những cánh hoa vào khăn tay, và luôn nói về những điều xảy ra ngoài thế giới mà cô chưa từng thấy.

Ren không biết vì sao mình lại mơ thấy Aoi, nhưng cậu bắt đầu viết thư cho cô – không gửi đi đâu cả, chỉ gấp lại và cất vào hộp gỗ trong phòng. Nhưng mỗi sáng, những lá thư đó đều biến mất, và thay vào là những mẫu giấy mới, nét chữ khác, trả lời những điều cậu đã viết.

Họ bắt đầu trò chuyện như vậy suốt một mùa hè. Ren kể cho Aoi về biển, Aoi kể cho cậu về những cơn mưa tím trong rừng. Cho đến một hôm, Aoi nói:

“Tớ sắp biến mất rồi. Người ta đang chặt khu rừng này để xây đường cao tốc. Nhưng tớ muốn gặp cậu một lần trước khi tớ không còn tồn tại nữa.”

Ren quyết định bỏ học một ngày, cầm theo bản đồ và men theo con đường lên núi – nơi cậu chưa từng đi. Cuối cùng, cậu cũng tìm được căn nhà gỗ đó. Nhưng không ai sống ở đó. Chỉ là đồng tàn tích phủ đầy rêu và gió. Ren nhìn thấy chiếc khăn tay có hoa thêu – chính xác như trong giấc mơ – nằm trên nền đất lạnh.

Khúc hát của người chưa từng sinh ra

Cậu đi về, mang theo chiếc khăn, không nói với ai điều gì.

Ba năm sau, bà của Ren qua đời. Khi dọn lại nhà, cậu tìm thấy một bức thư cũ mà bà cất giấu - viết từ rất lâu. Trong thư, có hình một người phụ nữ đang mang thai đứng cạnh một người đàn ông, phía sau là biển. Mặt người phụ nữ bị rách nửa tấm ảnh, nhưng mặt người đàn ông thì rất rõ - và trông giống Ren một cách kỳ lạ. Ở mặt sau tấm ảnh, chỉ có dòng chữ:

"Gửi cho Aoi - đứa bé chưa kịp chào đời."

Ren sững người. Aoi là... em gái chưa bao giờ sinh ra của cậu? Là giấc mơ chưa thành hình? Là ký ức rơi rớt trong vỏ sò biển?

Mùa hè năm ấy, có một cơn bão quét qua Asaura, cuốn trôi bờ cát nơi Ren thường đi nhặt sò. Khi bão tan, cậu tìm thấy lại chiếc vỏ năm xưa. Bên trong, lần đầu tiên, không còn tiếng hát.

Chỉ có tiếng cười khe khẽ, như gió lướt qua và thì thầm:

"Cảm ơn cậu đã tìm tó."

Sau cơn bão, Ren giữ lại chiếc vỏ sò cũ trong một hộp thủy tinh nhỏ, đặt ngay đầu giường. Không còn giọng hát trong đó nữa. Cũng không còn thư phúc đáp. Nhưng từ hôm ấy, cậu bắt đầu nghe thấy âm thanh khác - không phải tiếng người, mà là tiếng im lặng biết kể chuyện. Cái im lặng ấy giống như khi ta nghe một bản nhạc đã thuộc lòng, dù nó không vang lên nữa.

Ren rời làng biển Asaura và chuyển lên Tokyo học về công nghệ âm thanh. Cậu không nói với ai lý do, chỉ lặng lẽ bắt đầu nghiên cứu thứ cậu gọi là "ký ức vang vọng": giả thuyết rằng trong vật chất, đặc biệt là nước và vỏ sinh vật biển, có thể lưu giữ dấu vết

Khúc hát của người chưa từng sinh ra

âm thanh rất nhỏ – như những lời thì thầm chưa từng được nghe thấy.

Trong suốt nhiều năm, Ren âm thầm thu thập các mảnh sò, đá biển và giọng nói từ người dân làng chài cũ, xây dựng một hệ thống mô phỏng âm thanh cổ xưa, nơi anh tái hiện những giai điệu mà không ai nhớ mình từng nghe.

Một hôm, tại một buổi triển lãm nghệ thuật – khoa học, Ren mở bản phối âm từ hệ thống của mình. Khách đến chỉ nghe thấy những âm thanh lạ: tiếng sóng lùì xa, tiếng chỉ khâu vải, tiếng mở thư, tiếng chân trần đi trên đất rừng...

Chỉ có một cô gái tóc ngắn, mặc áo len cổ lọ xám tro, đứng lặng rất lâu trước tai nghe.

Cô rơi nước mắt.

Khi bước đi, cô quay lại nhìn Ren, khẽ nói:

“Tớ đã mơ thấy nơi này. Nhưng không nghĩ rằng cậu cũng mơ giống tớ.”

Ren chạy theo cô qua hàng người, qua lối thoát hiểm, nhưng không kịp.

Chiếc khăn tay cũ nằm lại trên ghế – được gấp gọn, mới tinh, với đóa hoa thêu còn dang dở.

Ren không bao giờ tìm lại được cô gái ấy nữa. Nhưng từ hôm đó, mỗi bản nhạc anh tạo ra, mỗi âm thanh anh ghi lại, đều mang một đoạn rất khẽ của một giai điệu đã từng cất lên trong giấc mơ.

Và rồi người ta truyền tai nhau về một bản nhạc không có tên, dài đúng 7 phút 19 giây. Không có lời, không có ca sĩ, nhưng ai nghe cũng thấy lòng như được ai đó khâu lại – từng mảnh một – bằng những sợi chỉ mỏng hơn cả ký ức.

Bản nhạc ấy, được gọi bằng cái tên rất lạ:

Khúc hát của người chưa từng sinh ra

"Khúc hát của người chưa từng sinh ra."